

**ZÁMEČEK
ZEZADU:**

**Čtení
k omikronu**

ZÁMEČEK

PETR BRILLA (38):

**Dětství prožil
v pastáku,
teď má stavební
firmu**

Ve třinácti Petr přečetl všechny knížky, které měl strejda v knihovně.
Indiánky, detektivky i dobrodružné romány Jacka Kerouaca.
Ty ho bavily nejvíc.

Chtěl zažít to, co prožívali knižní hrdinové – ale místo toho se ubíjel nudným životem na sídlišti plném šedých paneláků. Ve škole svým kamarádům nerozuměl a oni nerozuměli jemu, vždyť oni ty knížky vůbec neznali a do čtenářských deníků si vzájemně opisovali obsah Babičky. A rodiče – ti se právě rozváděli.

A tak vyrazil za dobrodružstvím sám, do džungle ulic plné zlodějíčků, pochybných taxikářů a klubů, kde se daly sehnat drogy.
Když se nějaký čas neukázal ve škole, dopadlo to tak, jak to dopadnout muselo – skončil v dětském domově se školou, tedy v ústavu, kterému tehdy všichni říkali „pasták“.

V ústavech prožil dlouhých pět let, část z nich i ve vězeňské vazbě.
Na útěku tehdy s kamarádem sami nahráli policajtům, když ukradené auto nabourali.

Po vytouženém konci „ústavní výchovy“ bojoval o novou šanci.
Rval se jako Martin Eden, hrdina románu Jacka Londona,
a nechtěl dopadnout jako rodiče.

Ted', 20 let po odchodu z „pastáku“ – má šikovného syna
a je spolumajitelem stavební firmy,
která získává zakázky po celé republice.

Připravil Vladislav Sobol

Na začátku rozhovoru musím čtenáře uvést do situace – s Petrem se už dlouho známe. Poprvé jsme se potkali v Dětském výchovném ústavu v Orlové, kde jsem pracoval jako vychovatel, pak začal psát do Zámečku a byl s námi i na několika akcích Správné pětky. Ale k tomu se ještě určitě dostaneme.

Můžeš začít tím, jaký byl tvůj život s rodiči?

Mamka s tatkou se zrovna v době mé puberty rozcházeli a já jsem pak nevěděl, ke komu patřím. Neměl jsem se nijak mizerně jako někteří kluci, které jsem pak poznal v ústavu, třeba že bych neměl co jíst nebo že by mě rodiče mlátili, to ne. Ale na druhou stranu se o mě ani nikdy nezajímali, že bychom třeba někam vyjeli na dovolenou nebo šli do kina.

Byli alkoholici?

Oba chlastali, tak jako tehdy velké procento obyvatel Orlové, ale nebyli závisláci. Vždycky zvládli zajistit ty nejdůležitější věci, jídlo, chodili do práce a tak.

Ale asi tě to s nimi moc nebavilo...

Doma se nic nedělo. Já byl samorost. Ve třinácti letech jsem měl přečtené všechny knížky z knihovny od strejdy. Ve škole byli spolužáci úplně na jiné úrovni a doma se se mnou vlastně nikdo nebavil. Tak jsem vyrazil tak jako Jack Kerouac poznávat svět. Když to řeknu trochu romanticky: Prostředí taxikářů, drobných krádeží a podsvětí našeho maloměsta mě uchvátilo.

Takže jsi ve třinácti letech začal utíkat?

Nevím přesně, možná mi bylo už čtrnáct. Po rozvodu rodičů jsem bydlel u mámy, tam to bylo pod dozorem přísného otčímá těžké. Ale pak jsem se přestěhoval k tátovi a ten neměl čas se o mě starat, a tak jsem si začal užívat volnosti a toulal se po ulicích. Někdy jsem se vracel domů večer a jindy jsem zůstal venku více dní. Naším to bylo jedno.

Jak takové útěky vypadaly?

Bylo to jedno velké dobrodružství. Vlastně to nebyl útěk, jen jsem se prostě nevrátil večer

domů a místo toho jsem žil třeba dva týdny na ulici. Bylo to vzrušující, poznával jsem různé postavičky podsvětí našeho města, zjišťoval jsem, kde se dá co ukrást, jak to zpeněžit. Bylo mi jasné, že dělám něco špatného, ale ta radost z nového způsobu života převládala. Chodili jsme s klukama po klubech, chlastali a brali lehčí drogy, jako třeba toluen.

TRÁVA? POPRVÉ AŽ V PASTÁKU

A trávu, předpokládám...

To ne, k marihuaně jsem se dostal poprvé v pastáku (směje se).

Měli jste nějakou partu nebo „gang“?

Já byl vždycky spíše samotář, takže jsem žil sám a sledoval jsem život kolem sebe. A protože jsem byl malý, tak si mě oblíbili různí padouchové, kteří mě brali tak trochu jako svého syna, třeba mi kupovali jídlo nebo mě brali na své kšefty.

Kde jsi na život na ulici bral peníze?

Potřeboval jsem prachy hlavně na cigarety, protože v té době už jsem samozřejmě jako správný tulák a frajer kouřil. A kde jsem je bral? Začal jsem krást.

Bral jsi to jako normální, začít krást?

Naučil jsem se, že se o sebe musí každý postarat sám, že nemůžeš čekat na nějakou pomocnou ruku. Na ulici ani v normálním životě ti nikdo nepomůže. To mi pak pomohlo, když jsem začal žít normálně, nečekal jsem na pomoc od sociálky nebo úřadu práce, ale věděl jsem, že musím začít makat sám.

Jak se ve čtrnácti krade?

Začal jsem autorádiema, to byl nejsnazší způsob. Rozbít okýnko auta, vytáhnout rádio a pak ho prodat nějakému taxikářovi. Tehdy byly v autech rádia, které se daly lehce vymontovat. Pak si ho lidi mohli dát do svého auta, takže poptávka byla velká. Taxikář nám dal za rádio stovku nebo když bylo značkové, tak dvě stě, a pak ho prodal za pětikilo nebo i za víc. To bylo na denním pořádku.

Stačilo ti to? Myslíš ty peníze za rádia.

S jídlem roste chuť, takže jsem začal dělat byty, to už nás bylo víc. Vždycky jsme někomu vzali klíče, počkali si, až nikdo nebude doma, a pak šli dovnitř.

Jak dlouho vám to procházelo?

Pár měsíců se dařilo. Ale pak jsem udělal hloupost, když jsem vzal klíče spolužákovi ve třídě a vydal se k němu domů. Sousedka slyšela nějaké podezřelé zvuky, zaklepal na dveře a mě nenapadlo nic chytřejšího, než otevřít a říct, že jsem přišel kamarádovi pro sešit. Ale z bytu jsem i tak něco odnesl, takže když to policajti vyšetřovali, tak mě ta sousedka poznala na školní fotce. No, nebylo to ode mě moc chytrý...

PAST SKLAPLA

Dostalo se to až k soudu?

Bylo mi čtrnáct, takže to policajti museli odložit. Ale začala se o mě zajímat sociálka, protože jsem v té době měl ve škole přes 300 neomluvených hodin. Odvezli mě do diagnostického ústavu v Ostravě.

To musel být šok – z ulice do ústavu.

Já jsem už v té době věděl, že to, co dělám, není úplně dobrý, takže jsem to možná bral jako odpočinek od toho všeho, že pak začnu zase lepší život. Navíc to tam bylo docela na pohodu, fajn kluci. A hlavně mi řekli, že se po třech měsících vrátím domů.

Vrátil ses?

Nevrátil. Máma s tátou se domluvili, že už mě doma nechcou, takže jsem skončil v diagnostické v Bohumíně.

Ted' už přišel šok?

Když pro mě do Ostravy přijela kurátorka s policií a vezli mě do Bohumína, začal jsem chápat, že se něco děje a že je to špatně. Možná mi už tehdy docvaklo, že se domů nikdy nevrátím.

Jak na život v bohumínském diagnostáku vzpomínáš?

To už bylo horší než v Ostravě, protože tam byli

Novoroční úvodník

Bylo čtvrteční odpoledne 31. prosince, já jsem seděl v pasťáku a neměl co dělat. V rádiu hrály hrozné písničky a tak jsem začal ladit. Přepnul jsem z FM na AM. Chvilí bylo úplné ticho, ale najednou začalo rádio straně kvílet a ozývala se morseovka. Vzpomněl jsem si, že ve starém Zámečku je napsaná morseovka a tak jsem si zapisoval čárky a tečky.

Pak začala silvestrovská oslava a já si uprostřed noci vzpomněl – rádio! Na stejné frekvenci jako předtím tečky a čárky už bylo jenom ticho. Byla to dost záhada.

Když jsem zprávu ráno vyluštil, k neuvěření tam stálo: Hodně štěstí do Nového roku se Zámečkem!"

Petr Brilla

DVÚ Orlová a DDŠ Těrlicko

Na konci 90. let minulého století byl Petr členem dětské redakce Zámečku. Napsal i tento úvodník:

cikáni – já jsem s nima dříve v kontaktu moc nebyl, takže přišel jakoby strach... Ale to se za chvíli srovnalo, tam byli všichni na jedné lodi a pak i v ostatních ústavech, takže jsem potom měl mezi nimi i nějaké kamarády.

FAKKA? DĚKUJI, PANE VYCHOVATELI

Z Bohumína jsi putoval do Dětského výchovného ústavu v Orlové – ten už dnes neexistuje, zbourali ho kvůli těžbě uhlí.

Orlová byla skvělá, na to vzpomínám moc rád. Nejradši jsem měl asi kuchařku – ona si mě

taky oblíbila, takže jsem dostával větší nášupy... Vzpomínám i na některé vychovatele, na ředitelku Evu Němečkovou a na zástupce Martina Klužáka, ten byl taky dobrý. Ale nikdy nezapomenu na našeho přísného vychovatele, jmenoval se Ressler, ale už nevím, jak se to píše.

Už nežije, ale mluví se o něm dodnes.

V čem byl tak výjimečný?

Třeba tím, jak nás nechal kouřit (směje se). Kouřili jsme u všech vychovatelů, ale muselo to být strašně tajné, i když bylo jasné, že kdo se

hlásí třeba na vynesení koše, tak si chce zakouřit. U něho to bylo úplně jinak. Nechal nás, ať si zakouříme, ale na druhou stranu jsme věděli, že si u něj nemůžeme dovolit žádný průser.

Možná to měl ze své bývalého zaměstnání, dříve pracoval jako horník.

To jo, a taky nás učil, abychom se uměli postavit k práci. A chovat se. A držet basu. Dodneška vzpomínám na jeho kufřík – on měl totiž zároveň autoškolu a do ústavu občas jezdil s kufrem plným peněz. Někdy se stalo, že ho jakoby náhodou nechal bez dozoru na klubovně, ale měl takový respekt, že se toho kufru nikdy nikdo nedotkl.

Asi jste měli strach, co by následovalo.

To ani ne, byl to fakt respekt k tomu, jaký byl. Ale potrestat nás taky uměl, když někdo něco provedl. Třeba nesnášel, když jsme byli sprostí na vychovatelky, jako na ženské. To jsme pak slízli pravou hornickou facku. Ale nikdo si na to nikdy nestěžoval. Vždycky jsme jen řekli: Děkuji, pane vychovateli.

Vím, že vás dokonce bral i na svou chatu.

Občas nás tam bral, ale jenom svoji skupinu, byli jsme docela dobrá parta. Trochu jsme si odpočinuli od ústavního života a udělali tam kus práce. Ne že by nás využíval jako levnou pracovní sílu, tak to nebral on ani my. Prostě nás učil pracovat. Večer nám dal dvě stovky a šli jsme na pivo. My jsme měli radost a on věděl, že si nekoupíme flašku a nebudeme se opíjet a dělat blbosti. S každým jiným bychom takovou situaci využili, ale u něj jsme si to nedovolili.

V té době jsem do Orlové nastoupil jako vychovatel. Už jsme vydávali Zámeček a ředitelka mi řekla, že ve čtvrté skupině je kluk, který pořád čte. A že by mohl i něco napsat.

Jo, na to si vzpomínám. Dost jsem se bránil, netoužil jsem být středem pozornosti, aby někde bylo mé jméno pod článkem. Ale nakonec jsem pár věcí napsal a začalo mě to bavit, jenže pak jsem přestoupil do výchovného ústavu pro mládež a nějak jsme ztratili kontakt. To je možná škoda, dneska bych mohl být šéfredaktorem

Začátky nebyly lehké, jako živnostník bral každou zakázku. Dodnes má z té doby spoustu neproplacených faktur.

Zámečku a ředitelem PR agentury, jako je dnešní šéfredaktor Lukáš nebo jak se jmenuje. A nemusel bych mrznout na stavbách (směje se).

Jaký byl přestup z „dětského výchovného ústavu“ do ústavu „pro mládež“, mezi ještě větší grázly, než byli v Orlové?

Neřekl bych, že tam byli větší grázli. Tam se žilo hrozně volně a vlastně pohodově. V té době to byl snad jedinej ústav na Moravě, kde se docházelo do školy mimo, takže jsme se dostávali ven. Navíc většina kluků jezdila na víkend domů, takže se chovali slušně, aby je pouštěli. Největší grázl jsem byl asi já, protože jsem nikam nejezdil.

VELKOLEPÝ ÚTĚK

A v té době přišel tvůj „velkolepý útěk“.

No velkolepý... Už mě to tam nebavilo, každý den stejný, pořád dokola. Tak jsme s Honzou Bezděkem, se kterým jsme se znali už z Orlové, jednoho dne utekli. A abychom měli nějaký prachy, tak jsme kradli.

Už jsi byl „zkušenější zloděj“, takže to probíhalo jinak než ve čtrnácti?

No, asi se nebudu vyjadřovat ke všemu, co jsme dělali. Dodnes nevím, na co vlastně policajti přišli a na co ne, tak aby se mi to po těch letech ještě nevrátilo (smích).

Ale o krádeži auta se ví.

Ani nevím, proč jsme ho ukradli, asi pro zpestření toho útěku. Jezdili jsme po Bruntálsku a užívali si svobody.

Řidičák jste asi neměli...

Ani řidičák, ani osmnáct. V řízení jsme se střídali.

Chytli vás?

Možná by nechytili, jenže my jsme se nabourali do semaforu před železničním přejezdem. To zrovna řídil Honza... Narvali jsme to do půlky kufru, Honza si rozsekl koleno, já měl naražený ukazováček. Takže žádný velký úraz, jenom šok, byla to rána jako z děla. Utekli jsme na vlak, ale brzo nás chytili, protože už se o nás vědělo a všude v tom autě zůstaly naše otisky.

Jak na vás přišli?

Najednou u nás zastavilo policejní auto. Honza utekl, jenže mi zdřevěněly nohy... Nevěděl jsem, co dělat.

Co následovalo?

Zavřeli mě na dva dny do cely předběžného zadržení a pak jsem šel rovnou do vazby. Tam jsem byl deset měsíců, než jsem se dostal k soudu, a dostal jsem podmínku na rok s odkladem na dva roky.

Takže ve vazbě sis odseděl skoro rok. Jaké to bylo?

Hrozná nuda. Představ si, že seš celej den zavřenej s jedním dalším člověkem na cimře, kde jsou dvě vojenský železný postele, dvě skříňky, stoleček s takovýma malýma dřevěnýma židličkami, záchod s plentou, umyvadlo a jinak nic. A musíš tam vydržet od rána do večera, pokud se nedostaneš na vycházku, kde chodíš kolem dokola na dvorku o velikosti tak šest na tři metry.

Co jsi těch deset měsíců dělal?

Mohli jsme si půjčovat knížky z knihovny, to bylo jediné štěstí. Takže jsem četl. Na vazbě jsem toho přečetl asi nejvíc v životě, snad celou vězeňskou knihovnu.

Z vazby ses ještě vrátil do pastáku v Ostravě a pak už na svobodu. Co sis říkal první den po odchodu z ústavu?

To co každý den, který jsem prožil v ústavech – byl jsem nasranej za těch pět ztracených let. Ale postupem času jsem zjistil, že to bylo to nejlepší, co mě mohlo v mé situaci potkat. Možná to zní blbě, ale srovnal jsem se a připravil na to, abych se zařadil do společnosti. Tehdy jsem ústavní život nenáviděl, ale teď vím, že to bylo dobrý.

Když se zamyslíš nad roky, které jsi prožil v ústavech – co tě motivovalo, abys to vydržel?

Asi cigára (smích). Ale vážně: Já jsem vždycky dokázal proplovat takovou zlatou střední cestou a neřešil jsem další věci, třeba jsem nikdy nepřipustil, aby mě někdo šikanoval. A hlavně

se kolem vždycky pohybovala většina normálních kluků.

Já myslím, že když jsi takový čtenář, tak ti třeba pomohla nějaká knížka...?

Máš pravdu, byl to Tulák po hvězdách od Londona. Tu jsi mi dal ty, vzpomínáš si? Tuhle knížku by si měl přečíst každý, kdo žije v dětském domově nebo ve výchovném ústavu. A hodně mě ovlivnila taky kniha Jitro kouzelníků, tu taky všem doporučuji.

Teď máš stavební firmu, přitom tě vyhodili ze stavební školy?

Nevyhodili! To byla v mém mládí snad jediná věc, kde jsem neměl průser...

Tak jako to bylo?

Po odchodu z ústavu jsem se vrátil k tátovi a začal pracovat u stavební firmy. Táta do mě pořád hustil, že bych podle zákona měl jít na vojnu – jenže mi nepřišel branný list. Tak jsem šel na vojenskou správu a zjistil, že vůbec nevěděli, že existuju. Odvedli mě, nějaký čas se nic nedělo a najednou mi přišel povolávací rozkaz. To bylo v době, kdy už se mluvilo o tom zrušení povinné vojenské služby, tak jsem rychle hledal školu, kde by mě vzali, abych nemusel narukovat. A když skončilo riziko, že mě povolají na vojnu, tak jsem se na školu vykašlal – hlavně proto, že to nešlo skloubit s prací.

Pak jsi ve stavební firmě skončil, přestěhoval ses do Prahy a začal pracovat „sám na sebe“.
Přesto, že nemáš žádnou školu...

Zjistil jsem, že není důležité, jakou máš školu, ale co umíš. Na začátku jsem neuměl skoro nic. Tam, kde jsem dneska, jsem se vypracoval víceméně od lopaty.

Když ses něco naučil, začal jsi pracovat jako živnostník neboli soukromý podnikatel ve stavebnictví.

Na živnostáku jsem si vyřídil papíry, abych mohl začít podnikat. Nebylo to lehké, ale na druhou stranu když chceš pracovat, tak si ve stavebnictví vždycky nějakou zakázku najdeš.

STAVAŘINA? MRZNU, ALE BAVÍ MĚ TO

Vzpomínáš si na svou první zakázku?

Stavěl jsem ploty ze štípaných tvárnic. A postupně se přidávaly další věci. Dneska umím – nechci se chlubit – snad úplně všechno, co se týká stavební činnosti. Od základů domu až po střechu. Postavil jsem několik domů, dělal spoustu rekonstrukcí bytů, terénních úprav kolem domů... Dokonce jsem se pustil i do restaurování asi 120 let starých dveří, kterým jsem vrátil původní lesk a vzhled, jak vypadaly v předminulém století.

Jako kluk jsi chtěl zažívat dobrodružství z knih, teď každý den v pět ráno vstáváš, abys byl včas na stavbě. Co tě na tom baví?

Je to můj nový život. Už bych asi nemohl dělat něco jiného, pracovat někde ve fabrice. Sice nežiju jako Jack Kerouac, ale furt je to o tý svobodě. Člověk nemusí osm hodin stát u nějaké linky. Stavařina není monotónní, nikdy nevíš, co tě potká. Každý den přijde něco jiného, co musíš vyřešit, poradit si. Je to vlastně podobně kreativní, jako kdybych byl spisovatelem, jenom u toho víc mrzneš.

Kdo má stavařinu rád, tomu by možná stačilo zaměstnání v dobré firmě, tam je to taky zajímavé a každý den jiné. Ty jako živnostník se musíš starat o bezpečnost práce, papíry, daně...

Ale víc si vydělám! Za vším hledej prachy... Mám sice více starostí, než kdybych byl zaměstnanec, ale zase si můžu nějaký věci zaplatit. Třeba účetní, která se mi stará o papíry. A když vydělám víc, tak se v tom nějaká výplata pro účetní ztratí.

Přesto ses stal z živnostníka majitelem, přesněji řečeno spolumajitelem docela velké stavební firmy.

Nejdříve jsem nějakých patnáct let sbíral zkušenosti jako živnostník. To bylo fajn, makáš sám na sebe, ale nikdy nevíš, co tě potká. Teď mám na mysli hlavně to, že pracuješ pro firmu, která ti nezaplatí. To se stávalo pravidelně, už jsem odepsal minimálně čtvrt milionu, které vím, že nikdy nedostanu.

Ted', když máte „eseróčko“ neboli společnost s ručením omezeným, tak je to lepší?

Fungujeme asi čtyři roky a daří se. V celé republice se staví a my děláme zakázky pro velkou slovenskou firmu, která staví v Česku. Takže jsme první, kdo jedná s investorem, a máme jistotu, že nám zaplatí, protože po jedné zakázce chtějí hned druhou a další... Navíc se nemusíme dělit s dalšími lidmi, kteří takzvaně dohazují zakázky, takže ve výsledku nám zbývá z každého kšeftu víc peněz.

Co vlastně stavíte?

Říká se tomu skelety, je to takový základ každé velké stavby (viz konstrukce za Petrem na titulní straně, pozn. redakce), tak trochu lego pro dospělé. Z betonárky nám na stavbu přivezou hotový výrobky, objednáme si jeřáb a montujeme to dohromady.

Na čem právě pracujete?

Ted' třeba stavíme bytový dům v Krkonoších,

v Boru u Tachova máme rozestavěnou halu. Nedávno jsme se podíleli na výstavbě nového Amazonu v Kojetíně, to je obrovská hala. Dělali jsme i novou halu Kauflandu v Modleticích.

Kolik vás je?

Tři společníci plus asi pět lidí, kteří pro nás dělají dlouhodobě. Občas seženeme někoho dalšího, protože zakázek je pořád hodně, ale u tý práce moc lidí nezůstane. Je to sice dobře placený, ale děláme za jakýchkoliv podmínek – ať prší, sněží nebo mrzne. To lidi nevydrží. Přes léto se hrnou, ale na zimu to nezvládnou a odejdou.

Nebylo záživnější stavět rodinné domy a ploty než velké průmyslové haly?

Všechno má svoje. Ať děláš domy nebo haly, tak je za tebou něco vidět. Když pak jezdíš po republice a koukáš – tady na tom jsme se podíleli a teď to něčemu slouží, tak máš radost.

OD RÁNA DO VEČERA

Jak vypadá tvůj pracovní den?

Žádný není stejný, tak to zkusím popsat nějak zjednodušeně: Ráno v pět nebo v šest vstanu – podle toho, jak daleko musím dojet – přijedu na stavbu, dáme si kafe, projdeme plány a začneme stavět. V poledne jedeme na oběd, pak pokračujeme a večer kolem páté půl šesté se vracíme zpátky do Prahy. Nebo když stavíme někde dál, tak spíme na penzionu, večer zajdeme na pivo nebo do sauny.

A tvoje práce na stavbě spočívá v čem?

Skládáme do sebe kostky, které váží od dvou do dvanácti tun. Všechno musí skládat jeřáb, my se toho pomalu ani nedotkneme, jenom když je třeba něco otočit nebo přivařit. V zimě mrzneš a v létě trpíš na slunci, už ani nevím, co je lepší. Když jsme teď dělali v Krkonoších, bylo šestnáct pod nulou, to už je znát.

Dneska se hodně mluví o tom, že některé firmy mají hodně zakázek a nestíhají, jiné mají velké náklady a kvůli tomu nevyhrají žádné výběrové řízení. Jak jste na tom vy?

My máme všechno smluvně podchycené, včetně cen, takže v tom nemáme problémy. A hlavně je dobrý, že to, co děláme my, nechce nikdo dělat.

Proč?

Je to práce, na kterou musíš mít speciální vybavení. To jsou šité pásky za náradí, které potřebuješ, háky, řetězy, kleště na jeřáb a spoustu dalších věcí. A pak si musíš pronajmout jeřáb – my potřebujeme většinou stonutový jeřáb, který stojí pět šest tisíc za hodinu.

FIRMA MI VZALA RODINU

O stavebnictví už se toho naši čtenáři dozvěděli dost. Rád bych se vrátil k tvému soukromému životu: Víš, že jsi v Praze dlouho žil s přítelkyní, se kterou máte desetiletého syna Dominika.

A taky víš, že už spolu nežijete...

Je to rok a něco, co jsme se s Luckou rozešli. A je to moje vina – makal jsem ve firmě od rána do večera, často sedm dní v týdnu. Stres z prá-

ce se začal hromadit a místo domů jsem začal chodit do hospody... prostě jsem ulítl na alkoholu. A to se mé přítelkyni samozřejmě nelíbilo.

Pořád chlastáš?

Teď si dám pivo maximálně po práci, ale už se neopíjím jako dřív.

A co Dominik?

S malým se vídáme. S bývalou partnerkou máme dobrý vztah, byli jsme spolu dvanáct nebo třináct let, takže si spolu dokážeme sednout na kafe, pokecat – hlavně kvůli Dominikovi, řešíme školu a všechno, co potřebuje. Takže je to v pohodě, akorát spolu nežijeme jako rodina. Dominika si jednou za čas vezmu, ale jelikož mám několik měsíců novou přítelkyni, tak to musím kombinovat, aby nebyl nikdo dotčenej, že se mu nevěnuju.

S novou přítelkyní plánujete dítě?

To vůbec ne. Ona děti nechce a já si říkám, že mít ve čtyřiceti další dítě je pozdě, abych se třeba ani nedožil jeho maturity. Teď si chceme trochu užít života, cestovat...

Kam se chystáte?

V únoru na Valentýna se možná vydáme do Paříže, to je takové romantické místo. Lákal by mě i Karibik nebo Tichomoří, ale na to teď není vůbec čas. Tam by bylo fajn odletět aspoň na měsíc nebo na dva, takže to až v budoucnu. Teď bychom rádi procestovali Evropu. Máme oba rádi památky, válení u moře nás moc nebere, takže se chystáme někam vyrazit na týden a poznat novou zemi.

O DOMINIKU SE POSTARÁM

Ještě zpátky k Dominikovi.

Přemýšlíš o tom, co bys měl udělat, aby neskončil tak jako ty v pastáku?

To jsi mě překvapil, na to jsem nikdy nemyslel. Je slušně vychovanej, ve škole má dobré prospěchy, navíc bydlej v Zelenči u Prahy a tam myslím nehrozí, že by se chytl nějaký špatný party jako já v hornické Orlové.

„Na tábory a víkendy se Správnou pětkou nikdy nezapomenu...“ Petr je na konci pravé řady.)

Je to vášnivý čtenář jako ty?

To ne, spíš jako všichni jeho vrstevníci paří počítačový hry, ty různý Minecrafty, já se v tom pořádně nevyznám. Snažíme se, aby se trochu hýbal, nedávno jsem mu koupil freestylovou kolooběžku, takže jezdí na rampách. Teda vlastně ani nevím, jestli po nich jezdí, já to ani nechci vědět, bojím se toho, jak tam skáču...

Na začátku jsme mluvili o tom, jak jsi s námi jezdil na víkendovky Správně pětky. Vzpomínáš si na to ještě?

Jasně, to se mi moc líbilo! S rodiči jsme nikam nejedli, vůbec jsem netušil, že by člověk mohl jet někde na víkend. Najednou jsme jezdili na hory, na tábory, to pro mě bylo úplně něco jiného. Podíval jsem se na spoustu míst, kde bych se jinak nedostal. Nejvíce asi vzpomínám, když jsme spolu sjížděli Berounku. To bylo jako v těch knížkách, ale na vlastní kůži. Na tyhle chvíle nikdy nezapomenu.

Se synem Dominikem se snaží prožít každou volnou chvíli, už spolu procestovali kus Česka